Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.
Администрація и Експедиція пôдъ ч. 8 улиця Чарнецкого.
Редакція пôдъ ч. 4 улиця св. Антонього.
Письма принимають ся лишь франкованй.
Рекламаціи неопечатанй вôльнй ôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои".

Предплата у Львовѣ въ Администраціи „Ґазеты Львôвскои" и въ ц. к. Староствахъ на провинціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . 60 к
мѣсячно . . . . 20 к
Поодиноке число 1 кр.
Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 62. Недѣля 17 (29) Марта 1891. Рôкъ I.

Переглядъ полiтичный.

Румуньска праса, розумѣє ся тота, котра еще не запродала ся Россіи, мало помалу приходить до пересвѣдченя, що въ Румуніи газдує Россія, щось мовь бы у власной хатѣ. Дневникъ *Resbojal* звертає на се увагу правительства и задає єму цѣлый рядъ слѣдуючихъ пытань: „На якй цѣли выдало букарештеньске посольство россійске суму, переходячу миліонъ франкôвъ зъ фондôвъ окупаційныхъ, привезеныхъ разомъ зъ канцеляріею конзулярною зъ Болгаріи? Чижь не єсть се обовязкомъ румуньского правительства и румуньскихъ патріотôвъ, котрй бы могли дати пôдъ тымъ взглядомъ якйсь вказôвки, дослѣдити подрôбно, на що и коли розойшли ся сесй грошѣ? Що могло наклонити першого секретаря россійского посольства, выступаючого звычайно яко аристократъ, що остентаційно ôдвѣвъ на дворець желѣзницѣ пôвнôчнои двохъ простыхъ гандлярѣвъ образами, братей Саратовыхъ и заплативъ имъ кошта подорожи въ сумѣ 1.800 франкôвъ въ золотѣ? А, дальше:

Чи власти нашй знають, що въ серпню минувшого року въ льокалю п. Хитрова выслано нашою почтою до Тулачи бомбы динамитовй, що въ Петербурзѣ уважано за велику легкодушнôсть зô стороны россійского посла?" Тôлько *Resbojal*. Иншй денники доносять знову, що въ окрузѣ Ильжовскôмъ россійскй гандлярѣ образôвъ зникли вправдѣ, на ихъ мѣсце однакъ появили ся иншй индивидуа, котрй спродають хлопамъ солену рыбу и при тôй способности оповѣдають о величествѣ царскои державы, де каждый хлопъ має 30 до 40 моргôвъ грунту, а кожде новонароджене ôдстає 7 моргôвъ.

Приходять Румуны до розуму, та пôзно. Справы посунули ся вже за далеко и Россія рядить ся довôльно въ Румуніи. Пора була дзвонити на алярмъ тогды, коли Россія стала перекуплювати румуньске боярство, коли на свою службу перетягнуло всѣхъ урядникôвъ румуньскихъ, коли доволѣ навпроваджувало до Румуніи россійскихъ пôдданыхъ, коли у всѣхъ забуреняхъ и заворушеняхъ въ парляментѣ можь було добачити руку и посѣвъ россійскій, тогды була пора до интерпеляцій; нынѣ, коли куколь придусивъ здорове зерно, и въ Румуніи по примѣру Діогенеса зô свѣчкою треба глядѣти Румуна, не ôдданого Россіи, нынѣ вже за пôзно. Румунія вступила на ховзку дорогу и представляє нынѣ сумный доказъ дипльомаціи и политики россійскои. Тишкомъ, нишкомъ, но за плечима, обѣцянками и бумажками о много бôльше ся зробило и дôйнє ся того, чого льегальною дорогою добити ся годѣ. Мы радй бы знати, чи Сербія застановить ся надъ симъ примѣромъ?

Поступованье кн. Бисмарка, єго зъѣдливôсть и безтактовнй вынаходки противо всѣхъ своихъ противникôвъ, ôдбило ся найлѣпше по смерти Виндгорста. Кн. Бисмаркъ на кождôмъ кроцѣ оказувавъ ненависть свою до того „ворога державы", якъ называвъ ôнъ б. п. голову центрумъ. И по смерти, загальный жаль и слова повнй найвысшого узнаня для великого сего поборника политики бисмаркôвскои жовчею напоили експканцлера. Князь Бисмаркъ въ своѣмъ органѣ пôдносить своє обуренье, що навѣть часть патріотичнои прасы надъ домовиною Виндгорста голосили промовы похороннй далеко краснй и патріотичнѣйшй, якъ надъ домовиною цѣсаря Вильгельма I. Для Бисмарка єсть голова центрумъ „мужемъ повнымъ здрады", однымъ зъ найнебезпечнѣйшихъ, бо найзручнѣйшихъ противникôвъ народового розвою Нѣмеччины. И тому то серце ся єму крає, коли бачить, „якъ смерть Виндгорста побудила народъ нѣмецкій до уряджена манифестацій патріотичныхъ, мовь-бы померъ батько ôтчины". Дальше прирѣкає кн. Бисмаркъ выказати, якъ проявы тй возвеличеня Виндгорста були неузасадненй и якъ о много буде бл. п. голова центрумъ меншій, ôдъ того, якимъ представляє его собѣ свѣтъ.

Не знаємо, чи застановивъ ся кн. Бисмаркъ надъ тымъ, що свѣтъ судить не пôсля слôвъ кн. Бисмарка, а пôсля дѣлъ того, кто пôдлягає єго судови. Чимъ бувъ Виндгорстъ, се свѣдчать власне тй проявы жалю, обнявшого цѣлый народъ безъ взгляду на то, що бôльшôсть народу того протестанцка и повинна бы ненавидѣти Виндгорста, яко ревного католика и воскресителя идеи католицкои и живленя тою идеєю зимныхъ передъ тымъ католикôвъ нѣмецкихъ.

Мабуть князь Бисмаркъ пôзнає, що по єго смерти жаль по нѣмъ не дасть ся зрôвнати и зъ тѣнею жалю по Виндгорстѣ, и тому не жахає ся безчестити домовины одного зъ найбôльшихъ мужѣвъ теперѣшного свѣта.

Праса французка пôдъ небеса возносить благодарнôсть царя, що надѣливъ ôнъ Карнота ордеромъ св. Андрея. *Times* доносить, що панслависты россійскй и пріятелѣ ихъ въ Парижи, роблять всякй приготованя, щобы Карнота наклонити до ôдвѣданя выставки въ Москвѣ. Пôсля пляну ихъ, мавъ бы Карно выбрати дорогу морску, щобы обминути Нѣмеччину. Россія скористалабы зъ єго присутности, щобы уряджити величаву манифестацію, пріязну Франціи

Да будетъ воля Твоя!

Написавъ
ІЕРОНИМЪ Я. ЛУЦЫКЪ.

(Конецъ).

Минувъ рôкъ. Прійшла ярь божа, наспѣвъ май. Зацвиркали пташки, заковала зазуля, затягнувъ пѣсню соловейко. Звеселились люде, бо ктожь не радуєсь весною? Чи дитя може? Нѣ оно въ веснѣ бачить свою молоду, невинну, а красну мовь цвѣтъ душу. Чи старець? о тôй ще бôльше веселить ся, якъ згадає на май той, коли ще здавалось єму, що цѣле житье єго буде ярею-весною; веснянй хвилѣ для него згадкою дней щасливыхъ, а згадка така когожь не звеселить?

Не весело однакъ коло Мартинои хаты. Якйсь сумъ перебиває; спытаєшь, чи пошесть може забила всѣхъ и хата та — то вымерлый грôбъ? Нѣ! зараза забрала лишь Василя, Марта зъ Маланкою лишились. Инша причина смутку Марты. Въ осени ще занедужала Маланка, стала кашляти и нидѣти зъ днемъ кождымъ. Що не бивалась Марта, що не робила, ничь не помагало. Возила докторôвъ, куповала лѣки, дарма! що разъ то слабша и слабша Маланка! Не було знахорки въ окресности, щобы не радила ся єѣ Марта. Кожда те саме: Не журѣть ся, мамуне, се нѣчого; звычайно на лану засѣяло; на новый мѣсяць злижу або и схухаю. Йшли мѣсяцѣ, плыли днѣ, годѣ було схухати страшнои слабости. Приѣхавъ въ остатне докторъ я сказавъ, що нема ратунку, бо Маланка мала сухоты.

Остовпѣла Марта, мовь-бы зôйшла зъ розуму. Кинулась до скринѣ, выняла мѣшокъ повный грошей, побѣгла, упала до нôгъ ПанъОтцеви: „Отченьку Єгомостю, отъ вамъ все, що тримала я для дѣтей своихъ! Возьмѣть все, служѣть хвалу Божу одну за другою: най лишень выслухає мене Богъ, най подвигне мою дитину, мою потѣху".

— Невѣсто, Богъ зъ тобою! не намъ повелѣвати Богови, але намъ годится зъ Єго волею. Якъ ôнъ розсудить, такъ и буде!

— А єсли Єго воленька буде, щобы она умерла?

— Га, и то була-бы свята Єго воля!

— Нѣ, Отченьку! — крикнула Марта и кинулась знову до нôгъ Панъ-Отця. — Голубе мôй сивый, бери, бери все; у мене отара, быки, поле, хата, полонина — все бери, я служити буду за кусень сухого хлѣба; нѣ и хлѣба не хочу, — все, все бери — на Боже, тôльки подвигни ю. Вже Василя нема, за нимъ выплакала я вже свои очи; де слезъ менѣ стане, де крови пôдъ серцемъ плакати за Маланкою?

— Марто, Богъ добрый, Ôнъ Ôтцемъ нашимъ!

— Отченьку! а чомужь Ôнъ забуває на мене, чому ôдобравъ менѣ Василя, чому померъ мôй мужь такъ скоро, чому хоче забрати Маланку? О Боже, змилосерди ся надôмною, не карай мене такъ тяжко!

Зломлена болемъ вернула Марта до дому. Коло Маланки сидѣло кôлька невѣстъ. Слаба спала сномъ тяжкимъ; блѣдôсть лиця мѣнилась въ румянецъ переходячій, та лишь харкôть въ горлѣ дававъ знати, що година смерти не далека.

— Невѣсты, за що мене Богъ карає, за що ôдбирає одну мою потѣху? Тажь я Єму все служила, все молила?...

— Цить Марто, не годить ся такъ говорити; свята Єго воля! Такъ, кумо, Маланка заснула, чей полекшiє; ось и вамъ положитись бы бодай троха — три дни и три ночи не спали вы вже.

— Не до сну менѣ, Явдохо, не до спочинку.

— Отъ тихо бысь була, — заговорила Явдоха — вже волосъ сивѣє а розуму якъ у дитины.

— Не гнѣвайтесь, Явдохо, та все менѣ тяжко.

— Тяжко — сама рѣчь, а забивати себе годѣ. Пôйдѣть до коморы, переспѣть ся хоть часочокъ а мы вже посидимъ при слабôй. —

Зъ Ватикану.

Не знати, для якои причины напосѣли ся деякї часописи на тое, щобы найфальшившї вѣсти о Ватиканѣ подавати, впроваджуючи тымъ загалъ въ блудъ. Причины годѣ добачити иншои, якъ тота, що згаданї часописи хотѣлибы повеличати ся вѣдомостями зъ Ватикану а вѣстями такими, якихъ не маютъ иншї Часописи. Въ браку вѣстей правдивыхъ подаютъ найбôльшї нѣсестницѣ, лишаючи другимъ часописямъ ôдкликуваня и дементованя новинокъ, поданыхъ зъ найавтентичнѣйшихъ жерелъ ватиканьскихъ. И такъ ôдъ довшого часу даютъ ся чути голосы о слабôмъ здоровлю Папы. Противно особы, котрї св. Отця бачутъ якъ найчастѣйше заручаютъ, що нѣколи не тѣшивъ ся ôнъ такимъ здоровльемъ, якъ теперь. Помимо приклонного вѣку, єсть теперѣшнїй Голова Церкви повенъ силы и неутомимо займає ся зъ звычайною собѣ точностїю и трудолюбіємъ такъ найважнѣйшими якъ и найдрôбнѣйшими справами, дотычачими дѣлъ Церкви.

Безпôдставнї суть также вѣсти, будьтобы Папа вызначивъ вже наслѣдника свого. Певною єсть рѣчею, що Папа давнѣйше вже думавъ о наступити маючôмъ конкляве, доводить се лишь о запобѣгливости Папы, но не выплывае зъ того, щобы мавъ ôнъ назначувати свого наслѣдника, рѣчь въ исторіи Церкви не чувана. Всякї вѣсти о змѣнѣ персоналю при Ватиканѣ, о заколебленôмъ становищи секретаря стану, о змѣнѣ деякихъ нунцієвъ, повстали здаесь зъ весняного воздуха.

Въ цвѣтни обходити будутъ въ Римѣ тринайцятьсотлѣтну рôчницю вынесеня на престолъ Папы св. Григорія. По причинѣ тôй Папа выстосувавъ письмо до кардинала Parocchi-ого, викарія Риму. Комитетъ, займаючїй ся приготованьемъ до торжества того, котре обходити ся буде на дняхъ 10, 11 и 12 цвѣтня, складає ся зъ найзнаменитшихъ особъ свѣтскихъ и духовныхъ.

Справа ирляндска полишена, теперь буде рѣшена Папою. Мы доносили вже о тôмъ, що духовеньство ирляндске, котре перше такъ горячо вспирало народностнї змаганя, звернуло ся теперь противъ Парнеля, до котрого то звороту дало поводъ домове житье Парнеля.

Въ слѣды ирляндского духовеньства, пôйшло также духовеньство ирляндске въ Америцѣ. Ватиканъ похваливъ тото поступованье духовеньства, божь оно збôльшило лишень єго повагу, котра въ Ирляндіи була глубоко пôдупала. черезъ се, що духовеньство за надто чинный брало удѣлъ навѣть въ змаганяхъ за горячихъ дѣлачѣвъ народностныхъ.

Ситуація однакъ змѣнила ся. Майже весь народъ заявивъ ся теперь за Парнельомъ и заявленя свого не змѣняе, хотяй духовеньство зô здвоеною рѣшимостію выступає противъ парнелистôвъ. Дойшло до того, що деякї епископы заказали духовеньству розгрѣшати приклонниковъ Парнеля.

При роздвоєню такôмъ легко може дойти до того, що духовеньство ирляндске тôй доминуючїй чинникъ Ирляндіи, выставить ся на прикрости ôдъ народа. И для того то архиепископъ Вельсъ, одинъ зъ найпершихъ репрезентантôвъ Іерархіи католицкои въ Ирляндіи выѣхавъ до Риму, щобы тамъ предложити св. Отцу цѣлу справу и дôстати вскасôвки що до захованя ся въ труднôмъ тôмъ положеню.

Одъ децизіи папскои зависить много, но и ôдповѣдь тота не дасть ся легко предвидѣти. Зъ однои стороны повернене духовеньства ирляндского до давнои полїтики приклоннои Парнельови, булобы капитуляцією, зъ другои явнымъ, що дальшїй упôръ духовеньства якъ найгôрше вплынувъ бы на народъ и зашкодивъ бы не мало справѣ самôй, котра теперь лишь черезъ Парнеля може стати виднѣйшою и близшою выходу.

Дуже торжественно ôдбулó ся въ Ватиканѣ поминальное богослуженье за Виндгорста. Присутнї були кардиналы: Рамполла, Виндгорстъ, Льедоховскїй, Мельхерсъ и Алоизїй, всѣ пралаты палаты, секретарѣ стану, шамбеляны и многї свѣтскї и духовнї достойники. На богослуженье се прибувъ также посолъ прускїй Шльецеръ. По службѣ Божôй выголосивъ мову кардиналъ Мельхерсъ, и то въ язицѣ нѣмецкôмъ.

До Америки!

До Америки! до Бразиліи! до Калифорніи! розлягаютъ ся клики вербовниковъ рôжныхъ шахрайскихъ товариствъ, а тôй окликъ повторяютъ тысячи ласыхъ на легку наживу, повторяютъ надъ берегами Вислы, Литовского Нѣмена, руского Буга, и Днѣстра. До Америки! — тамъ то рай, тамъ свобода, де въ золотѣ ходишъ по самї пахи. Заробокъ тамъ легкїй, платня на день така якои у насъ и за тыждень не бачишь, а хлѣбъ и мясо по ничому, — тôльки жїй и вживай!

Мудрѣйшї, котрымъ рôдна землиця такъ дорога, що годѣ ôдъ неи ôдстати, слухаютъ тыхъ намовъ, та головами крутятъ, не дуже имъ довѣряючи; не мудрї, байдужнї на се, що чоловѣку святе и дороге, йдутъ за тыми покликами, спродаючи батьковщину за що будь, лишь бы выдобути грошей на дорогу за море.

Пôйшло ихъ вже стôлько тысячь — та змарнѣли безъ слѣду, йдутъ другї за ними, а голосы страшнои розпуки, якими заводятъ середъ американьскихъ пустынь, ажь до насъ доходятъ, переймаючи серце безвѣдрымъ жалемъ надъ нещасными. Недавно читали мы въ газетахъ, що найшлись добрї люде въ Варшавѣ, котрї зибиравши гроша, пускають ся ажь до Бразиліи, щобы зъ ôдтамъ збѣдженыхъ, пораненыхъ, ободертыхъ переселенцєвъ, назадъ до краю привезти, божь жаль христїяньского народу, що пропадає такъ марно. Може ôдхоче ся вже другимъ бѣгчи за щастьемъ до Америки, якъ тамтї повернуть, та розкажутъ про свою недолю. Но закимъ тї наочнї свѣдки самї розказувати станутъ, послухаймо, що про се американьске лихо, пише ческа газета, выходяча въ Америцѣ въ Сполученыхъ Станахъ п. зв. *Hlas Lidu*. Довгo не хотѣвъ нѣкто вѣрити, щобы оно такъ було, якъ тамъ стоитъ, ажь на конецъ справджено и переконано ся, що се не байка а щира правда. Новый Йоркъ то перша етапа, де переселеньцї зъ Европы, на пароходахъ перевозовыхъ товариствъ прибувши задержуютъ ся. Тутъ ихъ наймаютъ агенты, годятъ ихъ до роботы, даютъ задатки — однымъ словомъ забираютъ въ неволю часто кôлькoлѣтну. „Дня 18 грудня с. р. — читаемо въ *Hlas-ѣ Lidu* — жидъ Розенталь, факторъ въ Новôмъ Йорку, взявъ зô собою 75 емигрантôвъ — Чехôвъ, Итальцѣвъ и Полякôвъ — завѣзъ ихъ въ дикї стороны захôдной Виргиніи и спродавъ ихъ тамъ антрепринерамъ будуючимъ желѣзницю зъ Норфолька до Охіо, беручи зворотъ експенсôвъ на дорогу и по два доляри ôдъ „штуки“.

„Выбравши пильно зъ тои громады такихъ, що по англійски не умѣли, дали имъ до пôдпису контрактъ, котрого не розумѣли; а якъ хто не хотѣвъ пôдписувати, того суровецьвыми гарапами такъ збили, що мусѣвъ пристати. Показало ся, що въ угодѣ була означена платня на кôлька центôвъ денно при нужденнôй поживѣ, що кара тѣлесна була означена за найменшу провину, и та угода обовязувала на кôлька рокôвъ. Розенталь повернувши до Нового Йорку оставивъ своихъ наймитôвъ въ истиннôмъ пеклѣ. Двохъ зъ нихъ мимо заказу и чуйности наставниковъ, именно Поякъ Гофманъ и Чехъ Лянге успѣли якось передати письмо до *Hlasu Lidu*, и бодай допняли до того, що праса Нового Йорка выслала на мѣсце умысного звѣдователя Герце-го зъ поліцією, зъ грôшми на ôдкупъ и правною помочею въ потребѣ. Не легко однакъ прійшло єму тамъ добрати ся, мусѣвъ ôнъ зъ людьми своими тайкомъ по вертепахъ перекрадати ся, бо колѣсва спôлка зачувши, чатувала на него по дорогахъ.

Прибувши, найшовъ ôнъ громаду людей

На силу загнала Явдоха Марту въ постѣль. Змученье перемогло тяжкôсть серця. Марта вскорѣ уснула.

Уснула Марта та давнї сны найшли на ню. Єй снилось, що зайшла она въ якійсь чудный край, въ пречудну прогалину повну зôрокъ, та сонця. Якъ любо ступала она по шовковôй травѣ! на серцю стало легко-легонько, якъ давно вже єй не було. Наразъ пôднесла она очи. Бѣля неи стоявъ єи мужь Данило, лице сіяло красно, наче-бы снѣжна одѣжь вкрывала цѣле єго тѣло. При нѣмъ стоявъ Василь и любо усмѣхавъ ся до батька. Матери они не бачили, но обое вытягали руки въ противну сторону, зъ ôдки надлетѣвъ свѣтячїй мовь сонце ангелъ зъ довгими крилами. Марта глянула и пôзнала свою Маланку. Теперь кинулась она до своеи рôднѣ, но та ôдвернувшись глянула лишь на ню и назадъ, наче-бы въ страху ôдвернула свои очи ôдъ неи. За хвилю обнявшись дружно всѣ трое зачали взлѣтати все высше и высше. Даремно протягала Марта руки: за хвилю облакъ покрывъ ôдлѣтаючихъ, а дивна якась сила попхала дальше Марту.

Якажь змѣна! Красна верховина змѣнилась въ страшну довгу пропасть. Чорными клубами дымило зъ неи, докола розносивъ ся страшный зойкъ. Марта сталась трясти ôдъ страху: хотѣла ôдвернути свои очи, такъ знову якась невидима сила попхала ю въ передъ. Нещасна споглянула знову: середъ страшныхъ мукъ вытягла зъ безоднѣ до неи руки... Маланка. Марта кинулась до неи; но въ тôй хвили зникло цѣле видовище, она опинилась знову на тôй прогалинѣ, где бачила Данила зъ Василемъ. Перелякана, довго не могла прійти до себе. Наразъ почула голосъ, кличучїй ю: „Марто! спôвнай суды божї. Ты знати хочешь, чому Богъ забрати хотѣвъ дѣти твои зъ того свѣта? Глянь, твôй сынъ умеръ молодымъ и нынѣ ôнъ щасливый. Двѣ дороги передъ Маланкою: або смерть теперь и щастье вѣчне, або житье и погибель. Скажи, чого хочешь для неи?“

— Божои волѣ! — скрикнула Марта и прокинулась. Довго протирала очи, неразъ и не другїй пытала себе, чи сонъ то бувъ. Такъ бувъ то сонъ; но все такъ ясно стояло передъ нею и теперь еще чула голосъ: „Чого хочешь для неи?“ — „Божои волѣ!“ — прошептала Марта и кинулась на колѣна а слеза за слезою полились по лицю нещасной. „Боже святый!“ прости менѣ грѣшной, бо тяжкїй непрощеный грѣхъ затягла я на душу. Я гнѣвала Тебе, коли Ты добра хотѣвъ дѣтонькамъ моимъ. Ты давъ ихъ, Ты возьми — да будетъ воля Твоя. Прости менѣ грѣшнôй!“.

„Мамо!“ зачуло зъ хаты. Марта побѣгла до слабои. Маланцѣ стало гôрше, смерть прійшла вже забрати свою жертву; почала ся послѣдна тяжка хвиля розлуки душѣ зъ тѣломъ.

— Мамо, мене дусить; тяжко менѣ, мамо, ратуйте!

— Моли ся, Маланю, моли ся Богови святому, да будетъ воля Єго! — ôдказала Марта и упавши на колѣна стала знову молити Господа; но не молила бôльше о житье, але о легкїй конецъ для своеи дитины.

— Мамо, менѣ тяжко; мамо, ось Василь и ще хтось... мамо.... Боже! — ще одна хвилька и Маланка умерла.

Всѣ невѣсты заплакали а гôрше всѣхъ стара Явдоха. Одна лишь Марта слезъ не мала въ очахъ. Тихо, спокôйно поцѣлувала чоло покôйницѣ и зô словами: „Да будетъ воля Твоя!“ стала знову молитись Богу.

Пышный похоронъ справила Маланцѣ. Всемъ заняла ся Явдоха, бо Марта мовчки, мовь нежива, стояла при Маланцѣ и вѣчно шептала одно: „Да будетъ воля Твоя!“ Трехъ священниковъ стало правити похоронъ, а мѣсцевый Русяновскїй сказали подяку. Все плакало, ôдъ малого до великого; не плакала лишь одна Марта. Пильно дивилась она, якъ щоразъ то бôльше покрывалась землею домовина. Дармо хотѣли ю ôдтягнути невѣсты. „Лишѣтъ мене“ — прошептала и довго ще, довго стояла недвижимо, шепчучи заєдно: „Да будетъ воля Твоя!“

„Диво“, шептали невѣсты вертаючи зъ похорону „хоть-бы крыхôтку заплакала. Ôдъ чого-бы то таке?“ — „То бачите, свахо, слезъ

пôвъ-нагихъ, пораненыхъ, окрытыхъ ворвулями змарнѣлыхъ на лицю, працюючихъ вздовжь стрôмкои дороги, пôдъ надзоромъ драбôгъ зъ гарапами, револьверами и карабинами. Слѣдомъ за гуртомъ невôльникôвъ йшли люде зъ собаками на ланцухахъ, щобы ними доганяти тыхъ, котрѝ-бы прôбували втѣкати. Герце, котрому дозорцѣ не могли спротивити ся, бо було ихъ лишь десять, оглянувъ нещасныхъ каторжникôвъ, котрѝ освободженѝ, такѝ зôзнаня складали:

„Працювати мусѣли мы 16 годинъ денно, спали на глинѣ и болотѣ, ѣли гнилу солонину зъ сухимъ, заплѣснѣлымъ, чорнымъ хлѣбомъ разъ на день, а кто голодный мôгъ собѣ у дозорцѣвъ купити, але небавкомъ попадавъ въ довги при такôмъ нужденнôмъ заробку. Зъ початку хотѣли противити ся, але за то кôлькохъ збито батогами и показано на контрактъ, котрого мы не розумѣли. Якъ быдлята працювали, а котрый не хотѣвъ того, наганяла пуга, мимо калѣцтва або хоробы. Втѣкати годѣ було для собакъ, котрѝ такъ були наложенѝ, що де бы не скрывъ ся чоловѣкъ, вынюхали, дерли зубами и брехотомъ кликали дозорцѣвъ. Тѝ, що подали вѣсть о своѝй недолѣ до *Hlasa Lidu*, були выведенѝ за таборъ и розстрѣлянѝ. Полякъ якійсь, Суминьскій, зъ другимъ жидомъ чи Нѣмцемъ хотѣли втѣкати, собаки ихъ выторопили; обохъ привязано до дерева и сѣчено батогами такъ, що Суминьскій сконавъ а товаришъ его зôйшовъ зъ розуму. Зъ 75 приведеныхъ Розенталемъ, 30 Поляковъ и Италійцѣвъ вывезено въ дальшѝ стороны, 32 забито та замучено або ôдъ нужды погибло, 13 лише Герце мôгъ выкупити зъ того пекла захôдной Виргиніи. Судъ тамъ ничь не порадить, якъ такій контрактъ пôдписаный".

Сей страшный образъ то лишь оденъ рубчикъ ôдкритый тои кровавои трагедіи, яка розгрывае ся на широкихъ американьскихъ дикихъ розлогахъ. Не менше поражаючѝ нуждою бѣдныхъ людей, шукаючихъ щастя за моремъ, наспѣвають описы емигрантôвъ бразилійскихъ. Мимо то однакъ, несвѣдомый або недовѣрчивый народъ, готовый все слухати вербôвникôвъ заманюючихъ до Америки за щастьемъ. Ой гнати ихъ, гнати ôдъ себе, якъ діявольску покусу, якъ нещастье найстрашнѣйше. Кому праця мила, а гульня не въ головѣ, той и дома кусокъ хлѣба найде. Лень и паливода — най спрôбуе....

Нове чудо Свѣта.

Американцѣ, завидуючи Французамъ того успѣху, якій мала на послѣднôй Парискôй выставцѣ, Ейфлева вежа, загадали закасувати того 300-метрового великана, будôвлею, якои ще не не було на свѣтѣ. Лагодячи на наступаючій рôкъ всемірну выставку въ Чикаґо, въ память 400-лѣтного ôдкритя Америки Христофоромъ Колюмбомъ, рѣшено, розписати конкурсъ на тую будôвлю.

Зъ помежи надôсланыхъ проектôвъ, загально сподобавъ ся, помыслъ ишпанского инжинѣра Альберта де Паласіо, котрый таке чудо збудовати хоче.

На обширнôмъ кругляку, зъ отвертыми на скрôзь сводами, основаными на фундаментахъ звѣздообразно розположеныхъ, на 100-метрôвъ высокôй тôй ротондѣ, мае бути осаджена великаньска металева куля, 300 метрôвъ широка, (діяметръ), котра мае собою воображати землю.

На поверхности тои кулѣ, будуть выображенѝ рôжными красками землѣ, моря, островы и все що на земли.

На верху еи, т. е. на высотѣ 400-метровôй, Паласіо хоче дати точне подобіе того корабля, на якимъ Колюмбъ приплывъ до Америки.

Екваторальный поясъ землѣ выображати буде навкруги тои банѣ гальерія, котра буде довга якъ разъ цѣлу верству. Зъ тои гальеріи буде можна залѣзти на верхъ сходками, шлимаковато по верху банѣ причеплеными.

Въ серединѣ-же банѣ, въ еи низшôй половинѣ, буде оперта на сильныхъ стоякахъ, желѣзниця довга на 6500 метрôвъ, котрою буде можна заѣхати до екваторального бальокона.

На нôчь мае все бути освѣчене ельектричнымъ свѣтломъ. Пôдъ тою банею, посередъ основъ ротонды, буде стояти великаньска статуа Христофора Колюмба, а доокола неи статуѣ его товаришôвъ и сподвижникôвъ въ ôдкрытю Нового-Свѣта, та иншѝ изображеня.

Въ тôй банѣ мае бути помѣщена обширна библіотека дѣлъ и документôвъ, ôдносячихъ ся до Колюмба и тогдашнои Америки; музеумъ природниче, географичне и минеральогичне, салѣ засѣданъ для ученыхъ нарадъ и т. п.

Змѣстъ цѣлои кулѣ буде мати 14,137.874 куб. метрôвъ, а еи поверхнôсть вынесе 282.600 квадратныхъ метрôвъ.

Будôвля цѣла мае коштувати 30 миліонôвъ франкôвъ.

Кроника.

Слѣдующе число, т. є. вторкове выйде въ понедѣлокъ о 9 рано.

— **Додатокъ на ажію** до оплатъ въ срѣбрѣ выраженыхъ за переѣздъ и перевôзку товарôвъ на австрійскихъ желѣзницяхъ, начавши ôдъ 1 цвѣтня 1891 р. ажь до дальшого розпорядженя — не буде побираный.

— **Опѣка надъ малолѣтными**. Англійска Изба льордôвъ недавно приняла право, установляюче тримѣсячну вязницю и кару 100 фунтôвъ штерлингôвъ на тыхъ, котрѝ бы пожичали гроши нелѣтнымъ гимназіястамъ и студентамъ або втягали ихъ до игоръ газардовыхъ. Внескодовця выказавъ при тôй способности, що въ Великôй Британіи есть надъ 20.000 особъ вызыскуючихъ учачу ся молодѣжь.

— **Мертвый дубъ**. Недавно въ рѣцѣ Роданѣ во Франціи найдено великаньску дубову колоду лежачу пôдъ кôлька метровымъ намуломъ. Цѣкаве се дерево, котре якъ кажуть знавцѣ, лежало въ водѣ пôвтора тысяча лѣтъ — есть зôвсѣмъ просте, довге на 27 метрôвъ, а его середный обвôдъ мае близько 4 метры. А то лишь часть того великана, бо много обломôвъ остало въ земли, а не мало понесла вода. Тое що лишило ся, то осередокъ пня, котрый теперь чорный якъ гебанъ, якъ ôнъ твердый та ядренный.

— **Линяючій чоловѣкъ**. Американскій лѣкарь Др. Френкъ на ôднôмъ зъ послѣдныхъ засѣданъ медичного Товариства въ Чикаґо, представивъ зôбранымъ особливого чоловѣка, котрый, неначе птиця або вужь, що року линяе, скидаючи зъ себе шкôру (епидерму) такъ якъ скидають ся рукавички або пончохи. Тое линянье ôдбувае ся у него скоро, майже на очехъ. Коли той часъ мае прійти, нападае тую особлившу людину пропасниця, котра его черезъ пôвъ добы трясе, потôмъ шкôра червонѣе, пукае, облазить цѣлыми лахмотями зъ хребта, грудей, рукъ и нôгъ а наконецъ назорѣ влазять. Пôдъ ôдстаючою ôдъ тѣла шкôрою, вже есть готова друга, тоненька, вражлива, якъ у новорожденного дитяти и чоловѣкъ той мусить кôлька день носити дуже мягоньке шматье бо якъ трохи тверде, то чуе ôнъ бôль невитриманый. Але не задовго шкôра вже твердѣе, а якъ пальцѣ и пазуры облѣзуть, чоловѣкъ той повертае до нормального стану. Тое линянье у него, якъ зазначили мы, ôдбувае ся, що року о однôй порѣ такъ, якъ и у звѣрятъ, котрѝ скидають шерсть у птахôвъ пѣрѣючихъ ся, ужôвъ по кôлька разъ до року збуваючихъ ся старои шкôры. Чи то станъ болѣзненный у сего чоловѣка, чи проявъ такъ званого атавизма — ученѝ теперь надъ тымъ застановляють ся.

— **Въ оборонѣ жабъ**. Най но лише потеплѣе, а тѝ зеленѝ соловіи, розвеселяючѝ своимъ скреготомъ болота и калюжи, появлять ся. Кто може, а особливо сѣльска дѣтвора, переслѣдуе, гонить, бье, нещастнѝ тѝ сотворѣня. Въ Хинахъ оно не такъ. Хинчики давно вже переконали ся о пожиточности ихъ, уважаючи ихъ яко смачну страву (бррр.....) а такожь яко помôчникôвъ рôльника въ справляню и очищуваню поля. Хинчики такъ любять и розпадають ся надъ жабами, що навѣть правительство выдае тамъ осôбнѝ приказы, охороняючѝ тѝ гидкѝ сотворѣня ôдъ напасти и нищеня. Одинъ такій указъ, называючи жабы човѣческою тварею, и выказавши великѝ пожитки, якѝ они ôддають рôльництву, забороняе здирати зъ нихъ шкôру, ловити, продавати на торзѣ, а то пôдъ острыми карами. Що то есть остра кара въ Хинахъ, страхъ подумати Якъ же щастливѝ тѝ жабы хиньскѝ якъ имъ завидують певно нашѝ жабы!

Послѣднѝ вѣсти.

Ôдбувшій ся въ Мадритѣ конґресъ робôтникôвъ орѣкъ, що загальне бездѣлье есть ôдповѣднымъ средствомъ для позысканя 8-годинной працѣ денной.

Times доносить, що кончачій ся теперь рôкъ финансовый въ Англіи, принесъ около двохъ миліонôвъ фунтôвъ штерлингôвъ звыжки.

Въ Орлеанѣ ôдбудуть ся въ першôй половинѣ мая войсковѝ торжества на честь Дѣвицѣ Орлеаньской.

На дняхъ мае появити ся патентъ цѣсарскій скликуючій Думу державну. *Fremdenblatt* доносить, що Дума скликана буде на день 11 марта.

Торгъ збôжемъ.

28 марта	Львôвъ	Тернопôль	Пôдволочиска	Ярославъ
Пшениця	8.— –8 25	7.85—8.10	7.60—8.—	8.——8.45
Жито	5.85 —6.20	5.60—6.—	5.40—5.90	6.——6.35
Ячмѣнь	6.——6.75	5 25—7.—	4.85—6.50	5.75—7.25
Овесъ	6.——6.70	5.80—6.35	5.75—6.20	6.20—7.—
Горохъ	6.20—9.75	6.——9.—	6.——8.50	6.30—9.75
Выка	—.——.—	—.——.—	—.——.—	—.——.—
Рѣпакъ	—.——.—	—.——.—	—.——.—	—.——.—
Хмель	—.——.—	—.——.—	—.——.—	—.——.—
Конюшина чер.	42.—52.—	42.—52.—	45.—51.—	45.—52.—
Конюшина бѣла	—.——.—	—.——.—	—.——.—	—.——.—
Оковита	—.——.—	—.——.—	—.——.—	—.——.—

Все за 100 кильо netto безъ мѣшка.

Хмель ôдъ —·— до —·— за 56 кильо.

Оковита готова за 10.000 літр. пр. loco Львôвъ одъ —·— до —·— зл

Надôслане

Черезъ посредництво Редакціи „Народнои Часописи" можна получити слѣдующѝ книжки за переказомъ почтовымъ:

Библіотека Проповѣдей Томъ I. свящ. Л. Бобровича. Цѣна 1 зл. 50 кр.

Тогожь автора:

Поученье о набоженьствѣ до Сладчай. Серця Іисусового. Цѣна 15 кр.

Тогожь автора:

Святи Мученики. Исторична споминка въ 3 першихъ вѣковъ христіяньства. Цѣна 20 кр.

Тѝ книжки могуть Всп. Священники получити за ôдправленье Службъ Божихъ.

не стало: выплакала всѣ, такъ цѣлкомъ якъ я, коли намъ тамтого року коровиця пала!" — „Нѣ, кумо, нѣ; я знаю ôдъ чого оно. Якъ умирала небôжка, то лѣвымъ окомъ глянула на матѣрь; ôдъ того то запре пôдъ серцемъ, що, хотѣвъ-бы чоловѣкъ заплакати, та не може." — „Ну, що довго говорити; такъ Богъ давъ и конець!" — додавъ старый Трохимъ и завернувъ бесѣду на що иншого.

По кôлькохъ лѣтахъ приѣхавъ я знову до Русянова. Якъ звычайно такъ и теперь заглянувъ я на кладбище. Дивлюсь, крестъ деревляный невеликій: пôдъ нимъ сидить сива бабуся, та щиро молить ся Богу. Була то Марта. Бѣдна, бездѣтна невѣста цѣле майно записала на церковь святу, сама доживала лишь вѣку та вѣчно молилась за свою душу.

— „Здоровѝ, бабусю?" — „Давъ Богъ, якось пхаю." — „То ту лежать вашѝ?" — „Такъ, тутъ трое ихъ та и для мене мѣсця лишилось" — „Ой такъ, мамуню, були-бы вже теперь на своимъ; не дождалисьте ся." — „Що робити! Богъ батько: Онъ давъ, Онъ взявъ! Да будетъ воля Твоя яко на небесѣхъ и на земли"....

— „Аминъ!" — додавъ я, помоливъ ся за усопшихъ и пôйшовъ дальше. Отъ и конець. А наука зъ того? знайди ю собѣ самъ, Читателю!

Одвѣчательный редакторъ: Адамъ Креховецкій

АПТЕКА ПОДЪ „СРѢБНЫМЪ ОРЛОМЪ“
ЖИГМОНТА РУКЕРА

поручае:

Сиропъ зѣляно-слодовый Др. Зебургера, знамените и выпробоване средство противъ всякихъ слабостей грудей и гортанки. Уживае ся що три годины для дорослыхъ по ложцѣ ôдъ кавы. — Цѣна бутельки 50 кр.

ЛЕВЪ ЯНИКОВСКІЙ
передтымъ А. ВАЙҐЕЛЬ
ГОДИННИКАРЬ
у Львовѣ, улиця Театральна число 16

поручае свôй богатый складъ

зегаркôвъ золотыхъ, срѣбрныхъ, зъ перворядныхъ фабрыкъ женевскихъ и французкихъ, тоже цѣпочки золоти и срѣбнѝ, удержуе на складѣ великій выборъ зегарôвъ стѣнныхъ, столовыхъ и пендулевыхъ, будикôвъ всякого рода по цѣнахъ найдешевшихъ.

Принимае ся направу всякого рода зегарôвъ, граючихъ зегаркôвъ, токожь всякѝ направы зегарôвъ и годинникôвъ *старинныхъ* и одновленье тыхъ-же.

Львôвъ, Аґенція „Impressa“.

КВИЗДЫ
выключно прив.
Restitutionsfluid

Вже ôдъ **30 лѣтъ** есть уживана зъ **найлѣпшимъ успѣхомъ** по многихъ **стайняхъ надвôрныхъ**, и въ **бôльшихъ стайняхъ** цивильныхъ и войсковыхъ, для **зміцненя и надання силъ по великихъ змученяхъ** при звихненяхъ, пôдбитяхъ, сухожиляхъ и т. д.

Цѣна однои фляшки 1 зр. 50 кр.

Правдивый можна лишень зъ выжше наведеною маркою охоронною получити у всѣхъ аптекахъ и дроґеріяхъ Австро-Угорщины.

Щоденна експедиція почтова:

FRANZ JOHANN KWIZDA

k. u. k. österr. u. k. rumän. Hoflieferant. Kreisapotheker. Korneuburg bei Wien.

Кубинъ, Брихъ и Корженьовскій
у Львовѣ,

Фабрика пьецôвъ кафлевыхъ
ôдзначена на выставахъ краевыхъ.

Контора замовлень и выстава улиця **Лукасиньского**, ч. **6.** (площадь Castrum.

Поручають власнѝ выробы огнетревалѝ, шамотовѝ

ПЬЕЦЫ, КОМИНКИ И КУХНѢ КАФЛЕВѢ
въ гладкихъ або взôрцевыхъ кафлѣвъ, въ барвѣ бѣлôй, майоликовôй, шамовôй, перловôй, брунатнôй або зеленôй.

Пєцы кафлевѝ до перепошеня,
складанѝ зъ двохъ частей, котрѝ можна кождои хвилѣ самому перенести и довôльнôмъ въ мѣсци уставити.

Ефектовнѝ украшеня огородовѝ до украшеня кльомбôвъ и алеи огородовыхъ якъ и намятникôвъ. Приукрашеня или орнаментики терракотовѝ до будôвлѣ после рысункôвъ.

Выробы нашѝ рôвнають ся цѣлкомъ выробамъ заграничнымъ, понеже працюючи черезъ кôльканайцять лѣтъ въ первоpядныхъ фабрикахъ заграничныхъ, набулисьмо всесторонноu практики въ тôмъ заводѣ.

Робить ся такожь всякѝ направы.

Ласкавѝ замовленя мѣсцевѝ и зъ провинціи выконуе ся на стараннѣйше и тревало, по цѣнахъ найумѣркованьшихъ.

Прôбки даромъ и оплачено!
Всякѝ сорты
МАТЕРІИ СУКОННЫХЪ
по удивляючо низкихъ, правдиво фабричныхъ цѣнахъ. Рештки на цѣле убранье по 2, 3, 4 зр. итд. поручае

Karol Beer, Troppau, (Tuchversandthaus).

Прôбки даромъ и оплачено!

Аґентôвъ всюда пошукуе ся.

Полотна льнянѝ Корчиньскѝ
и иннѝ выробы
найтревальшѝ и найдешевшѝ.
Прôбки franco.
Вл. Ґонетъ,
въ Корчинѣ коло Кросна.

ЗАВÔЗВАНЬЕ!
Въ протягу 24 годинъ

можна въ всякою запорукою выгубити всякій родъ **щурôвъ, мышей домовыхъ и пôльныхъ, швабôвъ, караконôвъ, блощиць** и т. д. якъ и всякій родъ **домовыхъ и пôльныхъ насѣкомыхъ шкôдливыхъ** за помочею найновѣйшихъ вынайденыхъ ц. к. прив. препаратôвъ.

Высылае ся за послѣплатою або за готôвку платну у Вѣдни.

Правдивѝ можна лишень получити въ

Хем. Ляболаторіи у Вѣдни
III Bezk. Boerhavegasse Nr. 7
де выробляють ся всякѝ выробы хемичнѝ и на всякѝ рецепты выдають ся лѣкарства.

Власного выробу ковдры на ôвчôй вовнѣ и и баволнѣ ôдъ зл. 4·50 на вяку цѣну до зл. 14 — матерацы волосянѝ (3 подушолъ) ôдповѣдно до ваги и рода шерсти, ôдъ зр. 16 до 30, вставки пружиновѝ до ложокъ ôдъ найдешевшихъ до найлѣпшихъ поручае въ найбôльшôмъ выборѣ **Іосифъ Шустеръ** Львôвъ, ул. Коперника ч. 7. Передѣлку и покрытье старыхъ колдеръ и матерацôвъ принимаю. (1—10)

Полотна корчиньскѝ
чисто льнянѝ, власного выробу *на сорочки, калисоны, простирала, ручники, платки, обрусы и т. д.* поручае
Іоанъ Длуґошь,
Корчина коло Кросна ч. 299.
Прôбки зъ цѣнникомъ высылаю оплачно.

!! Кто хоче набути !!
истинно добрый и не дорогій зегарокъ або зигаръ стѣнный — най удасть ся въ довѣріємъ до **новои** фирмы годинникарскои

КОНРАДА ШНАЙКАРТА
Львôвъ, ул. Галицка ч. 25 (на розѣ улицѣ Валовои).

Фирма та, абы позыскати собѣ ласкавыхъ покупателѣвъ, продае въ дуже малою користію найлѣпшѝ зигарки славныхъ фабрикъ якъ: Лонґінесъ, Сиґрістъ, Розкопфъ, и иныхъ — такъ золотѝ и срѣбнѝ — такожь **зигары** стѣнні, сальоновѝ, бюровѝ, будики и т. д. Власна робѣтня выконуе всяку направу точно и дешево такъ мѣсцеву якъ и зъ провинціи. Нова та фирма поручае ся ласкавôй памяти Вся. Публики.

М. В. ТАУБЕРЪ
Заведенье рытовниче и власный выробъ стампиль кавчуковыхъ тоже и фабрика
марокъ печатковыхъ
ЛЬВÔВЪ, улиця Сикстуска ч. 6.

Замовленя зъ провинціи выконуе якъ найскорше.

Окулиста Дръ Ґезанґъ,
б. ельевъ асистентъ и операторъ на окулистичнôй клиницѣ проф. Фухса у Вѣдни.
Львôвъ, ул. Ягайлоньска ч. 2
напротивъ нового гмаху Касы Ощадности.

КВИЗДЫ
Корнайбурскій порошокъ до поживы коней, худобы и овецъ.

Вже майже ôдъ **40 лѣтъ** уживаный зъ **найлѣпшимъ успѣхомъ** въ многихъ стайняхъ при **браку охоты до ѣди, лихимъ травленю** для **поправленя и помноженя молока у коровъ**; порошокъ той пôдтримуе такожь **силу опираючу ся** звѣрятъ противъ **злымъ впливамъ.**

Цѣна пуделочка 70 кр. ½ пуделка 35 кр.

Правдивый можна лишь зъ наведеною маркою охоронною, получити у всѣхъ аптекахъ и дроґеріяхъ Австро-Угорщины.

Щоденна експедиція почтова:

Franz Joh. Kwizda

k. u. k. österreich. und k. rumän. Hoflieferant, Kreisapotheker Korneuburg bei Wien

ALFRED RASSL,
Schlesien. Troppau, österr.
ТОРГОВЛЯ НАСѢНЯ
для лѣсоводства и землелѣльства
поручае
всякого рода насѣнье en gross и en detail
заручаючи за єго килкованье.
НАЙБÔЛЬШІЙ СКЛАДЪ
штучно выробленыхъ средствъ до справленя поля
по умѣреныхъ цѣнахъ.
Прôбки и цѣнники gratis и franco.

„СЛАВІЯ“
банкъ взаимныхъ обезпечень
въ Празѣ.
Обезпечайте будынки и збôже!

Великимъ нещастьемъ есть для селянина огонь, котрый не лишь его будынки, но и всю эго надѣю, зôбраный хлѣбъ, въ кôлька хвиль нищить и перемѣняе въ попелъ.

Такимъ нещастьемъ постигненый селянинъ, стане цѣлкомъ бѣднымъ, якъ лишь завчасу не постараеся о належиту охорону свого майна, **обезпечивши его въ честнôмъ заведеню.**

Небезпеченьство огня, особенно въ осени въ тѣсно забудованыхъ селахъ и будынкахъ, переполненыхъ всякими запасами велике и накладае на кождого доброго господаря, дбаючого о добро свое и родины **конечну потребу, не лишати свого майна безъ асекураціи.**

Найлѣпшу охорону для господарôвъ дае **Банкъ взаимныхъ обезпечень „Славія“,** *котрый совѣстно и безпроволочно ликвидуе шкоды при помочи двохъ мужей довѣрія, изъ котрыхъ одного самъ пошкодованый выбирае, тогды* **„Славія“ шкоды повно и безпроволочно** *выплачуе.*

Всегда **„Славія“** *старае ся доставляти своимъ членамъ що разъ то бôльшій користи и обовязки свои що до членôвъ якъ найсовѣстнѣйше сповняти.*

За дуже низку оплату, обезпечае **„Славія“** *не лишь будынки, господарскѝ, снаряды, худобу итд.,* **но на опредѣленый часъ** *уже ôтъ 3 мѣсяцôвъ начавши, также запасы збôжа и паши въ стодолахъ, оборогахъ и стыртахъ.*

Для того не повиненъ бы никто остати безъ обезпеченя, при такъ частыхъ и великихъ пожарахъ, при такъ грôзнôмъ небезпеченьствѣ и такъ пôдупавшôмъ состояню економичнôмъ всего краю пôдъ **дуже користными** условіями асекураційными, якъ дае „Славія“.

Обезпечайте-жь будынки всегда и збôже хоть бы лишь на часъ молотьбы!

Внесеня для обезпеченя принимае Головна репрезентація банку „Славія“ у Львовѣ, при улицѣ Коперника ч. 5 и кожде мѣстне Заступництво сего банку.

Головне заступництво банку „Славія“
у Львовѣ.

Инсераты до „Народной Часописи“ просимо пересылати до конторы пана **Льеопольда Литыньского** у Львовѣ, ул. Валова ч. 14. Цѣна стиха въ одноразовôмъ инсератѣ стоить 7 кр., при бôльше разовôмъ помѣщеню 6 кр. ôдъ стиха петитового. Пп. Купцѣ и Промышленники, котрѝ частѣйше будуть свои оповѣщеня умѣщати, одержують ôдповѣдный рабатъ.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.